

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 306.

Anden Session.

80de Møde.

Freedagen den 31te Januar.

(Forts.)

Ordføreren: Jeg skal nu tillade mig at udtale mig over det Forslag, som er stillet af 15 Medlemmer med Hensyn til Veiarbejderne. Thinget vil erindre, at vi ved 2den Behandling havde en Discussion i Anledning af et Forslag, som Udvalget havde stillet, og som gik ud paa at fikke Rigsdagen Indvirkning paa, hvormange og hvilke Veiarbejder der skulde udføres. Vi modtværede dengang vort Forslag derved, at det, saaledes som den bestaaende Lovgivning for Veiarbejderne er, vilde være umuligt for Rigsdagen paa nogen som helst anden Maade at udøve nogen Indflydelse paa, hvilke Arbejder der skulde udføres, og i hvilket Omfang de skulde udføres. Imod dette Forslag optraadte flere ærede Medlemmer, og navnlig en af de ærede Stillere af det nu foreliggende Forslag. Jeg kan ikke nægte, at dette Forslag har overrasket mig; thi det syntes jo dengang, som om de ærede Medlemmer, der forkastede Udvalgets Forslag, dermed vilde udtale, at det var deres Anskuelse, at Rigsdagen idetmindste for det Første, saalænge til vi havde faaet en Lov om Veiarbejdets Fremme, skulde frasige sig enhver Indflydelse paa, hvilke Arbejder der bleve udførte, og overlade det aldeles til Regjeringen; og nu kommer det ærede Medlem endda og fremsætter et Forslag til, at en saadan Indflydelse skulde gives Rigsdagen. Den ærede Rigsdagsmand modtværede dette ved, at visse Forarbejder jo vare gjorte, og at den Bestemmelse i Forordningen af 29de Septbr. 1841, som byder, at Licitationerne skulde være fuldendte i November Maaned, dog ikke var saa tvingende, at man jo gjerne kunde foretage Licitationerne i Februar

eller Marts Maaned. Jeg kan ikke nægte, at jeg her befunder mig i en besynderlig Stilling lige over for min lovfaste Ven fra Viborg (Bregendahl), thi det forekommer mig besynderligt, at jeg skulde være den af os To, som meest skulde holde paa, at Loven blev udført, og at Finantslovens Bestemmelser bleve opførte i Genhold til Lovene; men jeg maa antage, at den ærede Rigsdagsmand ikke tilstrækkelig nøagtigt har efterseet den Forordning, hvorom det her gjælder, og i hvis § 12 det hedder: „Da det er af Vigtighed, at Arbejderne i ethvert Aar fremskyndes det meste muligt, bør samtlige, i foranstaaende §§ 5 til 9 berørte, foreløbige Omhandlinger være tilendbragte saa betimeligen, at Licitationerne over Veiarbejdet altid foretages i det Sildigste i November Maaned for det Aar, hvori Arbejdet skal udføres.“ Disse Ord synes mig at være saa klare, som det vel er muligt, og jeg kan ikke indsee, hvorledes noget Medlem af Rigsdagen, der vil holde sig Loven efterrettelig, skulde kunne mene, at det virkelig skulde kunne gaae an at foretage Licitationen over de Arbejder, der skulde udføres i 1851, i Februar eller Marts Maaned samme Aar; — det forekommer mig, at det vilde være en complet Lovstrid. Jeg troer derfor at maatte fastholde, at da Thinget engang har vedtaget, at det ikke for det Første vil blande sig i disse Arbejder, saa maa det ogsaa blive staaende derved. Det Forslag, som Udvalget havde stillet, var stillet i Jyllands Interesse; det havde i det Mindste den Hensigt at gavne Jylland, idet man derved allerede i næste Aar kunde virke til at fremskynde Veiarbejderne paa den hensigtsmæssigste Maade. De ærede Deputerede, som dengang stemte mod dette Forslag, ønskede ikke dette, de sagde ved deres Afstemning: lad det hellere blive ved det Gamle! Nu vel, det kan